

populært, og for det andet, fordi jeg ikke havde gjort noget Forsøg paa at vinde det Popularitet, men omhyggeligt havde betonet, at man ved det maatte ramme baade de retfærdige og de uretfærdige. Det var det Udtryk, jeg brugte, og dermed mente jeg, at man maatte ramme baade dem, der i 1914 har haft gunstige Forhold, som ikke har noget med Verdenskrigen at gøre, og dem, der i 1914 alene paa Grund af Verdenskrigen har haft forøgede Indtægter. Jeg ser ikke anden Maade at indrette Sagen paa, og jeg ser heller ikke noget som helst urigtigt deri. Naar det ærede Medlem mener, at jeg burde kun have ramt de uretfærdige, siger jeg: Nej, men jeg rammer ganske sikkert dem. Jeg rammer sikkert dem, og det synes jeg, det ærede Medlem skal indrømme. Man rammer dem, som paa Grund af Krigssituationen har haft en større Indtægt, end de under andre Omstændigheder kunde have ventet og kunde have opnaaet. De rammes ved den eventuelle Lov, og det synes jeg for saa vidt kan fortjene Popularitet, som dette i og for sig er en populær Foranstaltning. At der kommer nogle andre med, synes jeg paa ingen Maade kan forringe Værdien af Lovforslaget, for de bør ogsaa rammes. De er nemlig for Øjeblikket i Samfundet saa meget lykkeligere stillede, saa uventet bedre situerede end andre, at der er al god Grund til, at de, naar Staten i denne Tid har Brug for forøgede Indtægter, paa særlig Maade skal medvirke til at fremskaffe denne Indtægt.

Der er gjort den Indvending mod Lovforslaget, at de, som efter alles Mening bør rammes, de, der har haft en, jeg vil ikke sige illegitim, Indtægt, for et saa stærkt Ord kan man ikke bruge, men som har haft en Indtægt, der er fremkommet ved de Konjunkturer, som er skabte ved Verdenskrigen, burde ganske anderledes udfindes, end dette Lovforslag formaar, og det ærede Medlem, der berørte dette, den ærede Ordfører for Venstre, sagde, at Sagen dog vistnok burde indrettes saaledes, at alle, der i 1914 havde haft den forøgede Indtægt, blev sat i Skat, og saa maatte man overlade til Skatteyderne at bevise, at denne Indtægt ikke var skabt af Krigen. Jeg anser dette for praktisk uigennemførligt. Det ærede Medlem vilde gøre Finansministeren den Tjeneste at befri ham for i Henhold til den Bemyndigelse, der er sat ind i Lovforslaget, at gøre Undtagelser, naar Forholdene taler derfor, og det ærede Medlem mente, at det vilde være meget vanskeligt for Fi-

nansministeren at gøre Brug af denne Bemyndigelse. Jeg vil dertil sige, at det skal være i saa sjældne Tilfælde, at en saadan Ret til Undtagelse skal gives, at det neppe vil blive særlig vanskeligt for Finansministeren at benytte Bemyndigelsen. Som Lovforslaget er affattet, kommer alle med, der i 1914 har haft Merindtægt, og der skal ikke skaffes noget som helst Bevis fra vor Side for, at det er Krigskonjunkturerne, der har skabt Merindtægten. Men det ærede Medlem mener, at man skal sige til Skatteyderen, naar man har konstateret Merindtægten: Nu skal du bevise, at Merindtægten ikke er skabt ved Krigen. Men for det første er der selvfølgelig ikke en eneste af dem, der bliver sat i Skat, som ikke i det givne Tilfælde vilde sige, at den Indtægt er ikke skabt ved Krigskonjunkturerne, men er fremkommet ved ganske almindelige Handels- og Forretningsforhold. Der vilde blive lige saa mange Reklamationer med Hensyn til denne Skat, som der vilde være Skatteydere, og det hele vilde blive en overordentlig vanskelig Sag for Ligningsmyndighederne. Og selv om Landsoverskatteraadet skulde klare det, vilde det blive et kolossalt Arbejde. Men dernæst vilde det ogsaa for den enkelte Købmand eller Forretningsmand være næsten uoverkommeligt at paavise, hvor den af Krigen skabte Indtægt er, og hvor den ikke er. Hvis en Mand f. Eks. handler med Te, Kaffe, Sukker o. s. v., skulde han for hver enkelt af disse Varer og atter for hver enkelt Forretning med disse Varer forsøge at godtgøre, hvad der er den af Krigssituationen skabte Indtægt og hvad ikke. Det forekommer mig, at der vilde lægges en alt for stor Byrde paa Skatteyderne derved, at det vilde være en alt for besværlig Ordning for Administrationen. Naar man er enig med mig i, at man ved denne Skat bør tage alle dem med, som i 1914 havde den store Indtægt, falder dette jo bort, saa tager man overhovedet Merindtægterne, hvor de findes, sammenlignet med de to foregaaende Aar, og beskatter dem.

Det ærede Medlem har dernæst — og her er atter Overbudet til Stede — gjort den Indvending, at naar jeg havde begyndt med 15,000 Kr., saa var det meget højt, man skulde gaa meget længere ned. Ja, sæt, at en Mand har haft 2,000 Kr. i Indtægt i 1912 og i 1913 og saa kommer op paa 15,000 Kr. i 1914, saa kan man altsaa sige, at han da beskattes paa